

ÉRIC VUILLARD

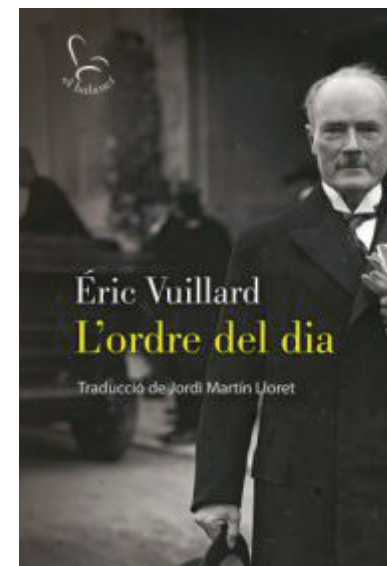
Éric Vuillard (Lió, 1968) és un escriptor i cineasta francès, Premi Goncourt de l'any 2017.

Va néixer a Lió el 4 de maig de 1968. Va iniciar la seva obra literària l'any 1999 amb la publicació de la novel·la *Le Chasseur*. La major part de les seves obres tenen com a marc de referència fets de caràcter històric, des de la caiguda de l'imperi inca (*Conquistadors*) fins a la revolució francesa, passant per la conquesta colonial (*Congo*) o la Segona Guerra Mundial, tema de l'obra premiada amb el Goncourt de 2017.

Com a cineasta, l'any 2002 va codirigir amb Philippe Grandrieux *La Vie Nouvelle* i el 2009 va dirigir l'adaptació de la novel·la *Mateo Falcone* de Prosper Mérimée.

Club de lectura B
BIBLIOTECA CENTRAL XAVIER AMORÓS

L'Ordre del dia d'Éric Vuillard

Dimarts 28 de maig
a

2/4 de 7 de la tarda

a la sala annexa

De l'ascens d'Adolf Hitler al poder se n'ha escrit molt, moltíssim, rius de tinta al voltant d'aquell homenet megalòman que va desencadenar la Segona Guerra Mundial. Un dels darrers escriptors en fixar-se en la seva figura ha estat Éric Vuillard (Lió, 1968), que a *L'ordre del dia* (Edicions 62) relata alguns passatges decisius d'aquells dies previs a la guerra, un esplèndid exercici de ficció amb rerefons històric que ha estat guardonat amb el prestigiós premi Goncourt, i en què ofereix al lector un còmode espiell amb el qual tafanejar, a través del relat d'un narrador omniscient, els fets i els protagonistes d'aquells dies en què ja s'entrellucava l'inevitable desenllaç bèl·lic.

Vuillard comença la seva novel·la descrivint una reunió secreta que esdevindria clau en la victòria nazi a les eleccions de 1933: en ella s'hi van trobar vint-i-quatre empresaris, representants de les famílies més poderoses del país (Bayer, Opel, Siemens, Allianz...), que van ser convençuts per finançar la campanya de Hitler amb l'objectiu de "posar fi a un règim feble, allunyar l'amenaça comunista, suprimir els sindicats i permetre a cada patró ser un Führer en la seva empresa". El narrador segueix el fil de la història fins al mes de novembre de 1937, quan els nazis ja s'havien destapat i el líder mostrava el seu interès en ocupar per la força una part d'Europa, reunint-se més tard amb el canceller d'Àustria (12 de febrer de 1938), Kurt Schuschnigg, que va acabar amb l'Anschluss; d'altra banda, l'autor utilitza les anades i vingudes en el temps per parlar del judici de Nuremberg i les declaracions d'Arthur Seyss per, tot seguit, desmuntar-les; finalment, no podia faltar la seva visió d'aquella gira triomfal de Hitler per Àustria, on va ser rebut de forma gloriosa.

En certa manera, llegir *L'ordre del dia* fa mal, no només en observar aquelles jornades clau, sinó també quan en fem una translació a l'actualitat política. L'escriptor francès presenta un text acurat i amb cert to humorístic (traduït per Jordi Martín Lloret en l'edició en català) per esbossar la imatge d'un líder, aquell que passaria a la història com el Führer, d'expressió sinistra i que "exercia sobre els homes una influència

màgica", un personatge colèric que es torna patètic quan comprova que, malgrat la propaganda del moment, els tancs que comandava no eren infal·libles. Vuillard, però, també sap jugar la carta del rigor i la reflexió, tal i com ho fa en els fragments en què descriu la sensació dels jueus que van optar pel suïcidi abans que ser humiliats i detinguts, i conclou amb fermesa que, per a uns quants (com no!), "la guerra havia estat rendible".

MARTÍNEZ, Robert C. *Crítica literària: L'ordre del dia*, d'Éric Vuillard [en línia] A: AC: A cop de cultura. <https://acopdecultura.wordpress.com/2018/06/24/critica-literaria-lordre-del-dia-deric-vuillard/> [Consulta: 24 abril 2019]

Títol: L'ordre del dia

Autor: Éric Vuillard

Traducció: Jordi Martín Lloret

Editorial: Edicions 62

Data de publicació: Març 2018

ISBN: 9788429776645